

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gid. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravništvu v škofijsk.
posloppu (Bischofshof).

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste

prodaja knjigar Novak
na velikem trgu

po 5 kr. — Rokopisi

se ne vračajo, nepla-

čani listi se ne spre-

jemajo. —

Za oznanila se pla-

čuje od navadne vrsti-

ce, če se natisne en-

krat, 8 kr., dvakrat 12

kr., trikrat 16 kr.

Vabilo na naročbo.

„Slovenski Gospodar“ velja od 1. julija do
1. oktobra — 80 kr., od 1. julija do konca leta —
1 fl. 60 kr. Denar se najleži po poštinih nakaz-
nicah pošlje.

Magjarsko gospodstvo.

Leta 1848 in 1849. smo zvesti avstrijski
narodni, zlasti slovenski, komaj potlačili laške iz-
dajalce, nemške rogovileže in njihove zaveznike —
magjarske puntarje. Toda sedaj se je v 30 letih
stvar močno predrugačila. Magjari v zvezi z nem-
škimi ustavoverci so na vrhu in gospodujejo po
celi Avstriji. Drugi narodi smo v stran potisnjeni
in moramo debelo plačevati, kar nam večina v drža-
vih zboriš na Dunaju in v Budimpešti naložiti blago-
voli. Naši ustavoverci se radi ponašajo, kakor da bi oni
prvo besedo imeli, a to ni popolnem resnično. Prvo
besedo imajo Magjari. Na Ogerskem o tem nihče
ne dvomi. Ondi imajo Magjari vse v svoji oblasti.
Dobili so venčanega kralja, magjarske ministre,
magjarsko vojsko, honvedoy, magjarske šole, pošte,
železnice, sploh vse je magjarsko. Magjari stra-
hujejo Hrvaško in Slavonijo; razdrli so vojaško
pokrajino; zatrli srbsko Vojvodino in Banat ter
samostojnost Sedmograške popolnem uničili in de-
želo v magjarske županije raztrgali. Se več, Ma-
gjari so botri ali kumi naših nemških ustavovercev
in jih zvesto držijo. To čutijo ustavaki sami; prvi
dobro vedo, da njihova moč v tem trenutku pro-
pade, v katerem jih Magjari zapustijo. To je tudi
uzrok, zakaj se je l. 1867. Magjarem in se bo tudi
letos dovolilo vse, kar od nas pri obnovljenju 10-
letne nagodbe tirjajo. Iz tega pa je zopet jasno,
da Magjari tudi zunaj ogerskih dežel zapovedujejo
in na našo znatranjo politiko mogočno uplivajo.
Razun tega imajo še po svojemu grofu Andrassyju,
ki je sedaj minister vnanjih zadev, za cesarjem
prvo besedo, tudi gledé naše vnanje politike. Sploh
Magjari gospodujejo sedaj v Avstriji, kakor še nikoli
popreje. Da nas še ni zapel v krvavo vojsko,

zoper Ruše, katere smrtno sovražijo, to imamo le
svitlemu cesarju zahvaliti in nekaterim zaprekam,
čez katere še niti ošabni Magjari skočiti ne more.

Razni narodi na Ogerskem so se magjarske
dobe močno bali. Da se niso varali, to jim sedaj
potrjujejo britke skušnje. Magjari hočejo vse po-
magjari in se poslužujejo brez ozira, brez srama
vsakega sredstva: države, Cerkve, uradov, sol,
pošte, železnice, volilnega reda in, kar je najbolj
grdo in nesramno — sodnij. (Naši prekmurški
rojaki slovenski se niti slovenskega pravopisa po-
služiti ne smejo; v šolah se rabi budalasto sostav-
ljeni magjarski pravopis. Ubogim Slovakom so
vzeli vse gimnazije, katere so sissami z težko na-
branim denarjem omislili; zatrli so jim tudi Matico
slovaško in rabijo pograbljen denarje za pomag-
jarenje Slovakov; Rusinci se še genotije ne morejo,
številne Rumuni hudo tlačijo, najbolj pa pritiskajo
na — Srbe. Tem so vzeli skoro vse pravice,
katere so jim nekdanji cesarji podelili in sedaj
preganjajo najodličnejše srbske narodnjake po sod-
nijah, ni pr. dr. Miletič, urednika „Zastave“ v
Novem Sadu, dr. Kasipinovič, advokata v Pančevi.
Obadva držijo sedaj že leta dni zaprti in nju dol-
žijo veleizdajstva. Toda ne priče, ne sodniki, ne
ministri, nihče na svetu ne pové kaj sta zakrivila.
Bilo je lani meseca maja, ko je dr. Miletič, ne-
koliko tednov pred srbsko-turško vojsko, v zadevi
svojega lista in da bi sam videl, kako so kaj Srbi
pripravljeni, prišel v Belgrad. Bil je takrat tudi
sprejet od kneza Milana Obrenoviča in je temu
občeval, da ne bode več zoper Obrenoviče pisal.
Potem se je 28. maja vrnil nazaj v Novisad. Ali
čuda velika; mesec dni potem ga dajo magjarski
ministri prijeti in zapreti kot veleizdajalca. Isto
so storili tudi dr. Kasipinoviču. Sedaj se je za-
čela sodnijska preiskava. Magjari so privlekli
nekoga Rankoviča iz Bečkerek. To človeče je
izpovedalo, da je dr. Miletič meseca junija v
Belgradu v gostilnici pri srbskem kralju sklepal
strašno srbsko zaroto ter občeval 30.000 Srbov
orožati zoper Magjare. Ali sedaj se je po ostrji
preiskavi pokazalo, da je to vse — gola laž. Dr.

Miletič ni bil nikoli pri „srbskem kralju“ in meseca junija že doma v Novemgradu. Tudi zoper Kasipinoviča niso mogli ničesar najti, kar bi kazalo na veleizdajstvo. Sodnija je toraj sklenila obadva iz zapora spustiti. Ali magjarski državni pravdnik je ugovarjal in se pritožil pri višji sodniji. Sedaj se pa oglasi nek Timarčević iz Belgrada. Ta poštenjak izpove, da je Ranković podmitan hudobnež, ki je tudi njega nagovarjal, naj mu pomaga pričati zoper Miletiča; vse, kar je Ranković o shodu pri „srbskem kralju“ sodniji povedal, je laž. To je bil strašen udarec za magjarske ministre pa tudi sodnike. Eden sodnikov se je ustrelil, ker ni privoliti mogel v nadalješnji zapor. Ostali sodniki so torej prašali magjarske ministre, kaj jim je storiti. Ministri so pa ukazali, da imata obadva Srba ostati v zaporu! Taka je magjarska pravica, tako je magjarsko gospodstvo! Podobno je — turškemu, a ne evropsko krščanskemu! Turk zapira nedolžne ljudi, katerih se boji!

Razglas c. kr. namestnika štajarskega od 15. maja 1877,

dotikajoč se streljanja z možari pri slovesnih okolnostih.

„Ker se opazuje, da se zunaj mest pri slovesnih (prazniških) okolnostih še zmiraj strelja z možari in sicer velikokrat tako, da je z ene strani za samega strelca in kdor je z njim nevarno, z druge strani pa za stanovnike dotičnega kraja škodljivo, držim za primerno, da stareje dotične propise o streljanju z nova razglasim ter njih izpeljevanje oostro zaukažem. Ustanovila nabajajo se stranoma opetovano razglašena v gubernijalni okrožnici od 8. julija 1785, v odloki (dekreto) dvorske kancelarije od 14. februarja 1811 razglašeni po gubernijalnem ukazu od 6. sušca 1811, in v gubernijalnem ukazu od 18. januarja 1825, br. 1271 (deželne postavne zbirke zvez. 7), dalje v namestnijskih odpisih od 14. junija 1854, br. 211 prds. in 9. februarja 1858 (deželnega zak. in ukazn. lista br. 4), ter so sledečega zapopadka: 1. Streljanje z možari je brez razločka slovesne (prazniške) okolnosti, pri koji se namerava strelba, le pod tim pogojem dovoljeno, da župan za to zna in dozvoli da, dalje da za to naznači posebno mesto ter da se strelja pod očmi moža za nadzor poslanega po županu. 2. Streljati sme se le iz takih možarov, koji imajo propisano znamenje unega, kdor ga je zlil ali skoval, koji so z dvostrukim (dvojnim) nabitkom skušeni, ter se tedaj brez nevarnost nabijajo in užigajo. 3. Kdor kot obrtnik proda možar brez rečenega znamenja (v broj 2) pride v kazen. 4. Za nabijanje in užiganje možarov smejo se rabiti le ljudje, koji to razumijo na tanko, ter je pri tem paziti na vsako nevarnost glede življenja in imetka kojega koli človeka. 5. Prestopke tih ustanovil kaznujejo po § 24 štev. 2 in po § 52 občinskega reda župani, in sicer po § 54 obč. reda drž. se ministeri-

jalnega ukaza od 30. septembra 1857, drž. zak. 198 z globo od 1 do 100 goldinarov ali z zapotrom do 14 dni.“

Za c. kr. namestnika:
C. kr. dvorski svetovalec
Kallina s. r.

Gospodarske stvari.

Prva pomoč, če se kdo opeče ali opari.

M. Dandanašnji, ko odprti plameni svitlega plina razsvetljujejo ulice in hiše, ko se je svečava z naglo vnetljivim kamnenim oljem (petrolejem) že v najmanjši koči ubogega bajtarja rekel bi udomačila, ko vroči par toliko množino umetnih nastrojev ali mašin z svojo gonivno močjo tako rekoč oživlja, se tudi dosti večkrat primeri, da se ljudje opečejo ali oparijo. Skoraj ni dneva, da bi se ne slišalo ali bralo o takih in dostikrat groznih nesrečah. Ker pa je tudi pri takih in enakih nesrečnih primerlejih dostikrat največ na nagli in primerni pomoči ležeče in ker je od te rešitev življenja jednega človeka včasih življenje še od več ljudi najbolj od te pomoči odvisno, zato hočemo o prvi pomoči in zdravilnih sredstvih pri opekah in oparih bolj obširno razpravljati in govoriti, da se vedó tudi nezdravniki v takih prigradkih brž pravih ravnil in pomočkov posluževati in da jim ni treba vsem še le na pomoč poklicanega zdravnika čakati, ki je le predostikrat daleč od rok in tedaj premnogokrat prepozno pride. Rane, ki jih je suha ali mokra gorkota napravila, so različne po stopnji silnosti, razseglosti in globokosti. One se vrste od lahke površne kožne razdražbe do popolnega posmojenega pokončanja. Zdravilstvo razločuje med opekami 1., 2., 3. in 4. stopnje, kakor je ali samo koža zarudela, ali so se mehurji vzdignili, ali se rana že ognijala ali pa popolnoma že v ogelj spremenila. Za manj hude opeke navadne stopnje, ki so na male prostore na koži omejene, je vročina v znani daljavi prav dober homeopatični pomoček. Opečen ud se namreč tako blizu luči, ognja, vroče peči ali ognjišča drži, kakor kdo najbolj vroče prenesti more. S prva je bolečina res še hujša, pa kmalo pojema in jenja in opeka ozdravi brez mehurja. Pri otrocih seveda je na ta način težko kaj pomagati, ker se bolečine s prva povečajo. Pri njih tedaj bolje kaže na opečeno mesto pavole ali vate položiti in jo z trdno obezo obezati, da ne more zrak celo nič do rane. Tudi, če se moka ali štupa za lase, pudra imenovana, na ranjeno mesto potrosi, se s tem bolečine polajšajo in rane zacelijo. Ranjeno mesto se prav na debelo z moko ali lasno štupo potrosi in z suho obezo obeže. Kakor hitro ko se bolečina ponovi, se na prejšnjo plast moke zopet na novo moke natrosi tako, da more močna skorja do 25 centimetrov debela postati. Ravno tako je pri lahkih opekah gutaperha v kloroformu ali ter-

pentinovcu raztopljena in na opečeno mesto položena izvrsten pomoček. Ako pa ti pomočki ne pomagajo, potem se kot najbolj prosto sredstvo pogreti vinski cvet (špirit) pred vsem drugim priporoča. Sploh je pa to sredstvo jedno najboljših in najprilicnejših, ako so opečeni kraji veliki in ako je koža še cela. To sredstvo se more pri človeku in živini z dobrim uspehom in lahkim trudom porabiti. V ta namen se zredči špirit z 2 tretjinama 25—36° C. tople vode. Ta tekočina se vlije v skledico in v njo potem lanene ali pavolnate cunjice pomakajo, in z njimi rane pokrivajo. Te cunjice se morajo pa 2—3krat zložiti in tako še le na rane položiti. Pri polaganju teh v toplem špirtu pomočenih cunjic pa je treba gledati, da se trdno na rane položé in da ne delajo nobenih gub. Črez te namočene obeze se položi plast vate in potem trdno obeže, da ne more zrak čisto nič do ranjenega mesta. Brž, ko cunjice suhe postanejo, se ali z novimi nadomesté, kar se mora pa kolikor mogoče hitro goditi, ali pa, in to je še bolje, z toplim špiritom zopet pomočijo in z vato in obezami z nova obežejo. Kolikor hitrejša se ta pomoček porabi, toliko hitrejši in vspešnejši je tudi včinek. Le, če se je prej mrzla voda ali druge hladivne reči, kakor nastrgani krompir ali korenje itd. rabil, je vspeh dosti manjši ali tudi čisto nobeni.

(Konec prih.)

Gozdom škodljive živali.

B. Lovne sesavke škodujejo gozdom ravno tako, kakor domača živina. Ker se pa divjačina ne more po pastirjih nadzirati: marveč sledi neovirno svojemu naravnemu nagonu, in je že po natori bolj ali manj na zavzivanje lesnih rastlin in drevesnega semena omejena, je tudi škoda, ki jo uzrokuje divjačina po gozdih, večja in zdatnejša nego škoda, ki jo dela pasna živina. Po nekterih krajih ima tako imenovana rudečkasta divjačina, jeleni in košute, navado da lušči bukovino, gaber, topol, svibo, čestokrat tudi borovo preklolino. V ta namen odgrize drevesno kožo najpred od spredaj, jo drži čvrsto z zobmi in jo potegne od spodaj na vzgor. Naj več poškodovanja naredi divjačina v jelovih gozdih. A izmed jelovine je poškodovaju najbolj podvržena jelka ali hoja, potem mecesen, smreka in naposled bor. Izmed listnatega drevja trpi brast še največ škode. Črna divjačina si išče mladega lesovja in njegovih korenin, a druge gozdne živali, posebno srne, odgrizujejo mlado vršičevje in to tako dolgo, dokler ga doseči morejo: odjedajo mlado hrastovje, da dostikrat izgleda, kakor bi jo kdo s škarjami obstrigel in se ne more lepo in povoljno razvijati, marveč raste nizko in grmasto. Poškodovanju, ki jo dela divjačina, ste naj manj podvrženi breza in pa jelša.

Sredstva, ki je imamo za odvrnitev škode po divjačini, so naslednja: 1. Pred vsim drugim je treba, da se divjačina zmanjšuje na primerno srednje število in to toliko časa, dokler se ne

pokaže, da ostaja za primerno gosto izrejo mnogo več zdravega nego poškodovanega lesovja. Črna divjačina naj se zavrne v nalašč zato priredjene in ograjene gaje ali pa v velike cele gozde v takih krajih, koder je lesa čez potrebo in po tem takem tudi les nima toliko vrednosti. 2. Divjačina naj se prav pogostoma vznemiruje in prepodi iz takih krajev, koder se gozdno drevje zareja in pomlajuje, to se pa zgodi z nastavami, s hujskanjem ali ščuvanjem psov in pa s streljanjem v zrak ali brez kugle. 3. Če bi to ne pomagalo, kar se tudi na veliko večkrat ne da izpeljati, ne ostaja nič drugega nego to, da se kraji in prostori, ki jih je treba pred divjačino zaščitovati in varovati, primerno ograde, naj bi take ograje bile še tako drage in potrošne. 4. Divjačini naj se živež poklada v takih letnih časih, ko se razun lesovja prav malo drugega živeža nahaja. S posekovanjem lesovja naj se zgodaj začneja, ravno tako tudi s podiranjem mehkega lesa, ktero daje divjačini priloznost, da od mladja brstje in kože objeda.

Druge škodljive v gozdu živeče nelovne živali so: miši in veverice. Miši, ki žive v gozdih so: a) Velika gozdna miš. b) Poljska miš. c) Pot. (Konjec prih.)

Krote ali krastače so bučelam škodljive.

M. Akoravno se ne sme tajiti, da so te živali poprek le koristne, so pa vendar za bučelorejca blizo ulnjaka nadležne. Neki bučelar je nekega dne kratko pred nevihto, ko so bučele kupoma domu v panj bitele, opazil, kako je krot blizo 50 centim. od najboljšega panja na tleh sedela in prežala. Bila je srednje velikosti in se od časa do časa na zadnje noge vzpela, čudno hitro poskočila in vsakokrat bučelico od te ali one bilke ugrabila. Bučelice so se namreč na bilke vsedale in čakale, dokler bi v panj mogle. Tako jih je krastača vlovila in snedla v kratkem času dvanajst in nobena je ni pičila. Da bi to umarjanje ustavil, je bučelar kroto pograbil in jo 30 metrov proč na neko gredo zanesel, naj bi tam gosence, polže in drugi mrčes pokončavala. Tri dni pozneje pa je našel isto kroto na starem mestu pred panjem na bučele povračajoče se prežečo. In celo, ko jo je 50 metrov daleč od bučelnjaka zanesel na celo drugi kraj, se je zopet k bučelnjaku povrnila in še dva dni pozneje zopet bučele lovila.

Sejmovi na Štajerskem 25. junija: sv. Juri pod Tabrom, Konjice, Podsreda, sv. Janž na dravskem polju, sv. Lenart, Ribnica, Žetale, Laško; 26. jun. sv. Lovrenc; 30. jun. Zreče, Trnovce, Gomilice, sv. Bolfank, Spod. Polskava.

Sejmovi na Koroškem. 25. jun. Althofen, Gutštanj, Špital, Pölling; 28. Greifenburg; 29. jun. Pontabla.

Dopisi.

Iz Celja. (Dvojni jubilej — nov ukaz za stran podučevanja v kršč. nauku.) 3. junija se je kakor drugod tudi po cerkvah savinjske doline obhajal spomin 50letnega škofovanja sv. Očeta. Po različnih slovesnostih, ki so se zadnja leta poglavarju kat. Cerkve na čast obhajale, se je naše ljudstvo iz neke verske vnemarnosti predramilo, da se zdaj bolj zanima za osodo sv. Očeta in kat. Cerkve po raznih deželah, kakor nekdanj. Rimski papež, ki so bili prejšnje čase našemu ljudstvu menj znana oseba, so postali zdaj ljubljene vernih Slovencev. Tako sijajno, kakor po drugih kat. deželah, se po naših pokrajinah jubilej sv. Očeta ni obhajal. Razun cerkvene slovesnosti — se ni kaj posebnega storilo sv. Očetu na čast. Le tu pa tam si zagledal kakšen kres — po nekterih družbicah se je sv. Očetu napivalo, pobiral se je "Petrov novič" — to je bilo menda vse. Le Konjičanji ste se kakor že večkrat, tako tudi zdaj slavno obnesli. Drugi jubilej so pa obhajale 9. junija tukajšnje mestne šole. Tega dne je preteklo ravno 100 let, kar se je prejšnja samostanska šola spremenila v glavno okrožno šolo, v kateri so pa zopet le redovniki minoriti ves poduk prevzeli. Imeli so omenjenega dne v ta namen otroci vseh mestnih šol v nemški cerkvi ob 8. uri slovesno sv. mešo, potem so se pa peljali v nemški kazino, kjer se je v primernih govorih otrokom razlagal pomen slavnostnega dne itd. Pred 100 leti so imeli toraj Celjani le samo klostersko šolo? Da! Le duhovnikom (minoritom) se je vredno zdelo, ljudstvo podučevati v branju itd. in kakor tukaj v Celju, se je godilo še marsikje drugod, da so edino le duhovniki šole ustanavljali in otroke podučevali. In vendar zamoreš danes iz ust vsakega "izobraženca" slišati: da duhovniki so mračnjaki, ki bi radi, da bi ljudstvo v "temi" nevednosti ostalo, da zavirajo vedo itd. Zanimivo bi bilo, ko bi se dalo od starih ljudi duhovskega in svetnega stanu, potem iz starih pisem, poizvedeti, kako da se je po posameznih farah začel šolski poduk — v katerem letu, kdo ga je prvi vodil, kakšna plača je bila učeniku odločena itd. Menim, da bi se več ali manj povsod našlo, da so bili prvi ustanovniki pa tudi učitelji v naših šolah ravno možje tistega stanu, ki se zdaj najbolj natolcuje s tem, da je šole in izobraženost ljudstva zaviral! Ker že o šolah govorim, naj omenim še zadnjega ukaza ministra za poduk in bogočastje. Dunajski listi so nam nedavno povedali, da je zaukazano deželnim in okrajnim šolskim nadzornikom, naj gledajo na to, da se bo tudi krščanski nauk po najboljših pedagoških načelih podučeval, in da bi se ta namen dosegel, naj različni nadzorniki kateketom svetujejo in ukazujejo. Lepa reč to! Kaj si že svetna oblast vsega ne upa? Tam prepovedujejo nadzorniki učenikom, naj nobene

cerkvene pesmi v šoli ne zapojejo, da se ne bi kje drugoverski otroci žalili, tu žuga učitelj otrokom z zaporom, če bi se udeleževali navadne procesije sv. Rešnjega telesa, mnogo učiteljev in nadzornikov na kat. šolah je protestantov in judov in kateri so katoličani, so večidel cerkveni nasprotniki — in le ti možje naj zdaj katoliškim kateketom ukazujejo, kako imajo otroke v kršč. nauku podučevati! Cerkev, ki je narode izobrazila, bi več ne bila v stanu, otrok v najpotrebnejših resnicah sv. vere prav podučevati!? Če Cerkev to pripusti, da se svetna oblast sme mešati v kršč. poduk, s tem naravnost sama sebe zataji ter pripozna, da ni več svoji nalogi kos! — Kaj pa potem, če najde svetni nadzornik, da kateket ne podučuje pravilno? potem bo moral vsekako k nadzorniku v šolo, da mu ta pové, kako naj v kršč. nauku podučuje? In če še potem ne bo razumel svoje naloge, se bo moral odstaviti, in podučevanje v kršč. nauku se bo učitelju izročilo — ta bo to reč že boljše razumel. Ta ukaz se mi zdi tako važen, da bi ga bilo treba na vse strani pretresati, — in ne še le čakati sadu, kterega bo gotovo obrodil.

Iz Šmarije pri Celju. (Slabi nasledki razkosovanja zemljišč) se že nemilo kažejo na mnogovrstni način. Par takih nasledkov hočem dnes popisati. Kdor sedaj toliko denarjev zmore, da nekoliko metrov zemljišča kupi, si že premisljuje, kako bi na njem bajto ali kočjo postavil. Spravi si nekoliko lesa, postavi bajto, se oženi in ima kmalu več otrok, kakor šip na oknu. Kmalu je v bajti sama revščina in greh. Zaslužka primanjkuje, mož ali žena zboli, otroci vzrastejo, letina je slaba; nimajo kaj živeti; prisiljeni so: ali beračiti ali pa krasti. Nimajo drčeta za kurjavo; hajd v sosedov log pobirat dračja ali pa nasekanih drv; hajd v sosedov vinograd po staro kolje, da se odnese in doma hitro podkuri ter kaj semari. Omisli si kravico ali kozico, pa njej nima kaj položiti, hajd na sosedovo pojato, na bližnji travnik, spašnik, gozd, ali celo v gorico si napulit zelenjave, da si kravico ali drugo žival preživi. Nima prasetu kaj dati, hajd na sosedovo njivo po detelje, korenja ali buč. Nima kaj skubati, hajd na ljudsko krompirja kopat, fižola trgati, žita smukat, zelja sekat in repe ruvati. Nima zaslužka, nima pridelka, hajd po lepega grozdja, dobrega sadja pri sosedu in hajd z njim v mesto na trg, da si denarja pridobi in nakupi, česar za svoje pohištvo potrebuje. Če ga pri tatbini zgrabiš, si v veliki nevarnosti, da ti nož v trebuh porine, ali streho zapali in se stotero maščuje. Nobena postava, noben čuvaj, noben žandar ti tukaj ne more pomagati in te krivic varovati. Ako pa vendar kdo vé za izdatno pomoč, ki bi pomagala, čeravno bi se še zanaprej smela zemljišča trgati in razkosovati, ta pa nam ga naj le brz naznani in naj nič ne odlaga. Skrajni čas je!

Iz Loč pri Konjicah. Pretečene binkoštno praznike so se naši loški očetje zbrali ne k službi

božji v cerkvi, ampak k srenjski volitvi. To jim je že tako navadno. Ob praznikih obhajajo svoje zборе in veselice; v cerkvi orgle donijo, zraven nje pa kegli letijo; kmetški ljudje grejo v cerkvo, loški očetje pa v ves. Loškim očetom se mili gospodarstvo in glavarstvo odložiti; radi bi še dalje gospodarili in glavarili in so v ta namen svojim ljubljencem, zlasti onim v Žicah, opazno na ušesa zašepetali, da bo volitev. In glej, vsakteri, tudi najmanjši kotec iz drugih far pri nas, je volil naše loške očete. Tudi loška ves, razve par kočljarev sama gospoda, je storila tako. Kmetje smo nekateri za volitev vedeli, nekateri pa ne; prišlo nas je malo, večina nas je bila v cerkvi. Zato smo kmetje zoper to volitev ugovor ali protest vložili. Volitev je vseskozi nepostavna in ne more biti veljavna. Če pa glas kmeta nič ne zda, tedaj pa naj loški gospodje le dalje kraljujejo, Žičani pa, kateri so jih volili, jim naj dvorijo ali rep nosijo, ker že tako hočejo, namesto da bi nam bili pomagali neznosljivi jarem otresti!

Od sv. Ruperta nad Laškim. Starega nam nepovoljnega srenjskega predstojnika smo se vendar enkrat znebili, čeravno se je županstva prejemal, kakor da bi mačka hotel za rep nazaj vleči. Pritožba do slavnega c. k. glavarstva v Celju nam je pomagala, da imamo sedaj novo prestojništvo v srenji. G. Janez Zelič je župan, g. Tomaž Tratnik in g. Jožef Tavornik pa sta njegova svetovalca. To nam je vsem prav, le eno še bi radi dosegli — ljubi mir v srenji. Tega še nimamo. Krivi temu so srenjski računi, zaradi katerih se z starim županom porazumiti ne moremo. Človek je srenji gospodaril 12 let, njej naložil mnogo dolga in tudi sam sebe gospodarstvo razdjal. Jednaka se tudi po drugod, kakor slišimo, precej pogosto godi županom. Temu se ni čuditi; le pomislimo, koliko potov imajo do gosposke v mesta in trge, kder se lahko zapravljanju in pijančevanju privadijo. Našej srenji se je zaradi stroškov okrajnega zastopa laškega bil naložil dolg, 150 fl. in 66 fl. tirja sedaj srenja, naj jih srenji stari župan vrne. Ali temu se ta protivi na vso moč in bomo se morali zopet obrniti do c. k. glavarstva, da bo enkrat pri nas red in mir!

Od sv. Jurija na Šavnici. Petdesetletnico Pija IX. smo pri nas kolikor mogoče slovesno in veselo obhajali. Že na predvečer je glasno zvonjenje zvonov in gromenje številnih možnarjev naznanjalo imenitno slovesnost in kmalu po prvem mraku se je vse polno kresov zasvetilo po prijaznih gričih, zasajenih z žlahtno vinsko trto. Slišalo se je tudi veselo petje okoli kresov zbrane mlajšine. Težko se je v šavniški dolini kedaj videlo kaj enakega. V nedeljo 3. junija in potem skozi ves teden je mnogo pobožnih vernikov obojega spola prihajalo v hišo božjo, za ohranjenje sv. Očeta molilo in sv. zakramente prejemalo. Tudi milodarov se je precej nabralo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V soboto je bil pri cesarju velik shod ministrov, navzoča sta bila tudi generala Rodič iz Dalmacije in Molinay iz Hrvaške. Pravijo, da bo avstrijski z ogerskim državnim zborom vred odložen do septembra. Tako dobijo cesar laglje prosto roko glede Turčije, kder se bodo v tem času vršile odločilne reči. Dobro znamenje za Avstrijo je hudi to, da ni sprejela ponudbe zvitega Bismarka, ki nam je ponudil tesno zvezo zoper Francoze in Ruse. Magjari in nemški ustavoverci in turkoljubi se vsled odbite ponudbe več ali manj glasno jezijo. Naj se le jezijo! — Na Kranjskem do sedaj pri volitvah volilnih mož povsod zmagujejo Slovenci, čeravno zlasti v litijskem in trebanskem okraju glavar Vestenek hudo pritiska. „Narodna tiskarna“ je sklenolo 40% od delnic odpisati tako, da bodo se te glasile samo na 60 fl. Ostali odstotki so torej zgubljeni, kder so bili vplačani. — Na interpelacijo poslanca Pfeiferja, zakaj se je kranjski zbor pred časom razpustil in sicer sedaj ko ljudje ne utegnejo, je minister Lasser odgovoril, „da je ministrom na prosto voljo dano, kedaj hočejo kake zbor razpustiti ali volitev razpisati.“ No, to so Kranjci že davno vedeli! — Na Tirolskem je bil za državni zbor konservativni baron Zallinger zopet izvoljen. — V Spod. Avstrijskem je mesto Amstetten pogorelo, 122 hiš je pokončanih in 300 rodbin brez strehe. Blizu Vrana na Českem je fabrikant papirja Haase napovedal krido in delo ustavil; tako je hipoma 300 delavcev brez zaslužka; sila je velika, 10 žandarjev je bilo odposlanih, da zabranijo kakovo razsajanje lačnih delavcev. — Hranilnici: böhmische Sparkasse je finančni minister dal za 5 milijonov zlate rente po 50%. — Iz Kopra v Istriji pride 10. lovski bataljon v Celje, ker so vojaki na očeh močno zboleli.

Vnanje države. Ruska vlada je dobila v Berlinu, Amsterdamu in Parizu 307 milijonov nemških zlatih mark na posodo. Tudi nemški cesar je najel posojilo 77 milijonov, ob enem pa pruski časniki grozno ščujejo zoper Francoze. Iz tega je vendar le mogoče, da Bismark Francoze na boj zvabi. Močno osupnilo je Nemce, da je kandidat socijalistov Hasenklever v Berlinu 3600 glasov pri volitvi več dobil, kakor pa kandidat liberalcev, jud Löwe. — V Holandiji je umrla kraljica, prebrisana gospa, ki je l. 1866. kmalu po bitki pri Sadovi pisala pismo francoskemu cesarju Napoleonu III. ter mu prerokovala, da bo še kedaj sam tepen in pregnan z rodbino vred za to, da je prepustil Pijemontezem celo Italijo, Prusom pa celo Nemčijo pograbititi dal — na škodo Avstrije. Angleži sedaj Turka čedalje bolj zapuščajo, zlasti, ker so jim Rusi pismeno zagotovili, da jim prepustijo Egipt in sueški kanal. Francoske republike predsednik Mak-Mahon je zbornico poslancev razpustil; volitve bodo meseca

julija. — Rumuni so se z Rusi zvezali; Srbi bodo se kmalu oklicali neodvisne od Turkov. — Grki bi radi Turku napovedali boj, se pa ne upajo prav zavolj angleškega brodovja, katerega se bojijo. Italijani prežijo pri zadregah Avstrije na južno Tirolsko, Gorico in Trst, pri razpadu Turčije pa na Tunis in Albanijo.

Ruski-rumunski-črnogorski-turški boj.

Od 2. junija do sedaj se neprestano bijejo Črnogorci z 45.000 Turki, kateri prodirajo od 3 strani v Črnogoro. Na 2 mestih so Turke zbili nazaj, a na tretjem se jih do sedaj niso mogli obraniti. Mehemed-paša (poturčen Nemeč) je priložnost izkoristil od Sjenice in hotel zasesti Vasojevice, pa je bil pri Jelovici strašno tepen; zgubil je blizu 200 mrtvih in ranjenih Turkov. Saib-paša je 3. 4. 5. in 6. junija napadal Boso Petroviča in je dvakrat prišel do Martiničev, ali bil je 3. junija in naposled 6. junija od 16 bataljonov Črnogorcev sijajno premagan; vsakokrat je zgubil po 2000 mož. Menje srečen je bil Vukotič proti Sulejman-paši; ta je po strašnem krvi prelivanju pri Krstacu in Presjeki 5000 tovorov živeža spravil v izstradani Nikšič in stoji sedaj na črnogorski zemlji in se hoče polastiti Bogetiča, kder imajo Črnogorci največjo zalogo streliva in živeža. Ondi se sedaj strašno bijejo.

V Kavkazu so Rusi vstale grozno pobili pri Arvatu in blizu reke Kudur; tukaj je pal hrabri ruski general Mikeladžev. V Armeniji napadajo Rusi trdnjavo Kars, katero hočejo siloma vzeti preden se dalje spustijo proti Erzerumu in Muktar-pašo zgrabijo, ki še vedno tiči pri Zevinu, čeravno je dobil 20 bataljonov pomoči in 600 Magjarov in Poljakov, katerih ni sram Turčinu pomagati. Tudi stari general Klapa je na poti v Erzerum. Iz Karsa so Turki vdrlji z 10 bataljoni in so hotli vzeti ruski tabor, so pa bili tepeni tako, da je 200 Turkov mrtvih obležalo. General Tergusakov je prišel do Sajdekana potem ko je Turkom vzel trdnjavo Topro-kale. V Rumuniji je sedaj silno gibanje med Rusi, ker bodo v kratkem Donavo prekoračili na 3 ali 5 mestih. Turki jih pričakujejo v prvi vrsti od Vidina do Mačina z 140.000 vojakov in 272 kanoni, v drugi vrsti od Šumlave do Varne z 86.000 možmi in 126 kanoni; rezervi jim stoji od Niša do Sofije ter šteje 30.000 mož in 60 kanonov. Rusko bradovje hiti okoli Francoske proti Turčiji; turški admiral Hobart jadra sedaj njej nasproti in jo hoče zgrabiti pri Gibraltaru. Ruski car je 2. nov. vojna oddelka t. j. blizu 60.000 mož pozval na bojišče. Najnovejše poročilo javlja, da je ruski general Radecki pri Brajli že mahnil čez Donavo.

Za poduk in kratek čas.

Črtice iz slovanskega bojišča v Aziji in Evropi.

II. Velemogočni ruski car Aleksander II. se od 5. junija že mudi v Rumuniji, ter ogleduje in

sokoli svojo velikansko južno armado, ki sedaj dela slednje priprave za nevarni prelaz čez Donavo. Mislimo torej, da svojim čestitim bralcem dobro ustrezemo, ako jim ovo armado nekoliko popišemo, to pa po najzanesljivših angleških izvirih. Anglež ni prijatelj Rusu, a neprijatelj ima navadno ostre oči.

Sila številne ruske vojne je šlo v Rumunijo 9. oddelkov ali korov. Vsaki oddelek je sestavljen iz pešakov, konjenikov in kanonirjev in vozi seboj vse, česar je za srečno bojevanje sedanje dni treba. Razun tega je na to bojišče poslanih 7 inženirskih bataljonov, 10 regimentov kozakov, 3 baterije lahkih kanonov za planine, 1 baterija mitraljez in 3 kompanije mornarjev; skup 310.000 mož, 55.800 konjev in 1008 kanonov (kanoni za planine in težki kanoni za obleganje trdnjav, potem vozni konji tukaj niso všteti.) Vsaki oddelek ima svojega generala za poveljnika. Teh imena so: generali Zorov, Radecki, Vanoski, Hahn, Cimerman, knez Barklaj, knez Voroncov, knez Šavskoj in grof Krüdener. Višje poveljništvo pa je izročeno ruskega cara bratu, velikemu knezu Nikolaju, ki je njemu tudi med vsemi brati najbolj podoben. Nikolaj je namreč visoke, orjaške in krepke postave tako, da mu malo ljudi do širokih ram sega; pravi vojak od glave do nog, „z dušom i telesom“ ter sedaj 55 let star. Proti vojakom je nenavadno prijazen, za njihove potrebe neizmerno skrben in vseskozi pravičen, pa tudi oster, če je potreba. Nedavno je prišel naglo v Galac, ker je zvedel, da vojaki pomankanje trpé. Takoj pokliče oskrbnike ali „liferante“; morajo mu pokazati kruh in seno in ker je bilo oboje plesnivo, je dal 3 ustreliti, kakor jim je bilo zažugano, kadar so oskrbniki prejeli. Sedaj so vsi oskrbniki v redu. Desna roka višjemu poveljniku je general Nepokojčički, načelnik generalnemu štabu. Mož je že 73 let star, pa še vedno krepak. Pravijo, da je v vojniških zadevah jako izveden, toda izredno miren in opazen. Bojni načrt za bojišče v Aziji in Evropi pa je izdelal grof Hajdan. Tujcev, zlasti tujih dopisnikov, ne pripuščajó Rusi. Vojakom je pod smrtno kaznijo prepovedano kaj izpovedati o gibanju vojne. Zato pa tudi le malo izvemo, kde prav za prav stojijo posamezni vojni oddelki in kde bodo Donavo premostili. To je modro in turkoljubne pisarje evropske strašno jezi, ker ne morejo Turkom z poročili tako streči, kakor lani na Srbskem.

Angleži trdijo, da je rusko pešastvo ali infanterija izvrstna, primerno urejena, dobro orožana in z vsem potrebnim dovolj preskrbljena. Bataljoni štejejo po 800—900 mož, ki so razdeljeni na 4 kompanije, katerim je še pridjana 1 kompanija lovcev. Trije bataljoni storijo eden regiment, 4 regimenti pa 1 divizijo; 2 diviziji ste eden vojni oddelek ali kor. Pešakov je torej skup 172.000 ob Donavi. Vsak nosi seboj po 90 patron, 40 pa jih ima založenih na vozu, ki je pridjan

vsakej kompaniji. Puške imajo same ostroguške t. j. take, ki se od zaja nabijajo, izdelane po načrtu obrista Berdana. Oficirji in korporali so orožani tudi z revolverji in pištolami. Čeravno je ruski pešak precej obložen, vendar dobro, hitro in vstrajno maršira, kakor malokateri v Evropi. Pri marširanju radi pojejo in so večjidel veseli in dobre volje. Turški vojaki so veliko bolj tihi, zamišljeni in resnobi, toda oficirje imajo slabo podučene ter gledajo sploh malo na red in varnost. V bojni praski so pa Turki nenavadno hitri in se močno naglijo z streljanjem ter mnogo streliva zastonj postreljajo in popokajo.

Redno rusko konjenišvo je malo različno od sedaj v Evropi navadnega. Rusi imajo husarje, ulane, dragonarje, kakor druge evropske države. Regimenti imajo po 4 škadrone, kojih vsaka šteje 33 oficirjev, 512 konjenikov, 120 vajakov brez konjev, 15 trobentašev, 13 vozov in skup 593 konj. Sedla so težka, pa dobro obšita, da konja nikoli ne obtišijo. Polovica husarjev potem vsi ulani in kozaki imajo dolge sulice ali kopja. Dragonarji so orožani tudi z karabini, kozaki pa z kratkimi puškami. Posebica ruske vojne so na vsak način brzi kozaki. Veliki močni ljudje jašejo na majhnih, slokih ali žilavih in vstrajnih konjičih ter kakor nagli sokoli obletavajo redno vojno ali pa sovražnika in ga nadlegujejo od vseh strani. Kozaki so neprecenljiv del ruske vojne. Vseh konjenikov ob Donavi je 25.000 mož. Turki temu ogromnemu številu nimajo nič jedakega nasproti postaviti; turški konjeniki so že davno prenehali biti, kar so nekdanj bili — strah in groza sosedom.

Ruska artilerija v Rumuniji šteje 18 brigad kanonov za redno porabo na bojišču in 18 baterij kanonov, katerih kanonirji vsi jašejo na konjih, skup 432 kanonov, ki sipljejo na sovražnika 9-funtne krogelje in 576 kanonov z 4funtnimi krogeljami. Tem še moramo pridjati blizu 500 za planine, 100 težkih Kruppovih kanonov. Ruski kanoni se vsi od zaja nabijajo in so iz bron zlit. Posameznim kanonom je odmerjeno po 120—130 nabojev, t. j. pripravljenih krogelj z smodnikom vred. Vsaka baterija šteje 8 kanonov in 6 takih baterij skup stori eno artilerijsko brigado. Za vsako baterijo vozijo založeno strelivo, namreč 170.000 nabojev za 9- in 4funtne krogelje, 1½ milijona kortač in 200 granatov. Glavni poveljnik vsej artileriji je knez Masalski. Turki glešajo tudi mnogo kanonov ali pri svojem naglem streljanju potrošijo neizmerno streliva. Omenimo še železniški bataljon, ki šteje 900 mož in je namenjen za popravlanje železnice, če bi se kde pokvarila, tudi telegraf je temu oddelku izročen. Najbolj čudovite pa so ruske priprave za prevajanje streliva, živeža, krme, bolenikov, ranjencev itd. Vsakemu peš-regimentu je odmerjenih 41, vsakemu ješ-regimentu pa 13 vozov. Vprežni konji so same velike in močne živali, vseh je 200.000. Tudi priprave za ranjence so izvrst-

no uredjene, knez Vladimir Črkavski je temu oddelku načelnik. Vojaki so z živežem dobro preskrbljeni, vsakemu se na dan odmeri 2 funta črnega kruha, ¼ funta mesa, nekaj čaja, rajža in kislega zelja in „kvasa“ za piti, t. j. kisle pijače, našemu pivu nekoliko podobne. Temu nasproti so lenobni Turki jako na slabem, trpijo pomankanje in glad. Sploh ruska armada ob Donavi je močna in izvrstna na vse strani; če ima le nekoliko vojne sreče, potem bode z Turkom brzčas vrezalo za vselej.

Smešničar 25. Dve mladi gospici sedite na travniku tik ceste. Ko zagledate moža mimo iti, ki je imel že nekoliko osivelih lasi, ga ena porogljivo vpraša: oče, ali bo že skoro na planini sneg zapal? Mož njej odgovori: „o še dolgo ne, ker se še pasejo na travnikih — krave!“

Razne stvari.

(Zlato poroko) sta imela Jernej in Mica Raztočnik v Belihvodah. Bila sta 16. jan, 1826 prvič poročena. Obadva sta še precej trdna.

(Pogoreli so) Jožef Gerold v Soboti, Simon Polanec in Pavl Urlep v Stanoskem, Jakob Tanšek na Vrhéh, Franc Skorber v Mučeni, Marija Juršič v Orhovi vesi. Tukaj so brzčas otroci kajžo užgali, škode je 300 fl. zavarovna pa znaša 700 fl.

(Popravljanje savinjske struge) se je začelo na 5 oddelkih: Nazaret, Polzela, savinjski most, Kazasev most, kapucinarski most. V 10 letih bo popravlanje gotovo in bo stalo vsako leto 14000 fl.

(Obesil) se je 15. t. m. v Svičini Janez Jost, 55 let stari kmetski sin, potem ko je vso dedšino zapravlil, revnega življenja se pa kmalu naveličal. Vsa fara je bila črez to grozovito djanje s silno nevoljo napolnjena in faranom se je do mrtveca takó gabilo, da je bilo komaj mogoče ljudi dobiti, ki so nesrečneža pokopali.

(Graščino Hausambacher) je pl. Feirer prodal grofu Nugent-u za 220.000 gld.

(Petdeset goldinarjev podarili) se svitli cesar gasilnemu društvu pri sv. Lenartu v slov. goricah.

(Spremembe v Lavantinski škofiji) Prestavljeni so č. gg. kaplani: Fr. Jan v Koprivnico, — V. Tamše v sv. Vid pri Ponkvi, — H. Verk v Pilštanj. — Č. g. Jož. Jurčič, kaplan pri sv. Benediktu, stopi v začasni pokoj.

Dražbe III. 25. junija Blaž Dobnik v Trnčah 4021 fl. Blaž Dobovišek v Šusemu; 27. junija Janez Klobasa v Šavnici, Andrej Kozel v Sedlašku 730 fl., Franc Knuplež v Gasteraji 1607 fl. Jožefa Langman v Glazbahu 305 fl. Andrej Storej v Lipi 2424 fl.; 28. junija Marija Klemenčič v koroškem predmestju v Mariboru 8080 fl., Štefan Koh v Soboti 1000 fl., Janez Stern v Slivnici 5402 fl.; 30. junija Stefan Detiček v Slov. Bistrici, Juri Leber v Šmariji 1470 fl.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

(1 Hl. = 1³³/₁₀₀ vag. — 100 kilo = 1 cent in 78¹/₂ funta.

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tursica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor	11	10	7	—	5	20	4	—	6	—	6	10	5	80
Ptuj	11	50	8	40	6	75	4	—	6	50	6	—	6	10
Ormuž	8	94	6	84	5	56	3	58	5	21	7	80	4	88
Gradec	10	32	6	97	6	—	3	68	5	95	—	—	6	15
Celovec	10	82	8	72	6	62	4	34	6	98	4	46	7	40
Ljubljana	12	30	7	50	5	20	4	—	6	20	4	70	4	50
Varaždin	9	—	8	—	4	40	4	—	6	10	7	—	6	50
Zagreb	9	50	8	40	3	80	3	70	6	50	6	80	7	—
Dunaj	15	30	7	90	9	20	7	70	7	80	—	—	—	—
Pešt	12	48	9	45	6	90	6	52	7	05	5	—	—	—

Najnovější kurzi na Dunaju.

Papirna renta 60.50 — Srebrna renta 65.90 — Zlata renta 72.25 — Akcije narodne banke 778 — Kreditne akcije 141.50 — Napoleon 10.13 — Ces. kr. cekini 6.98 — Srebro 112.10

Loterijske številke:

V Trstu 16. junija 1877: 10 84 59 61 58.

V Lincu " " 17 38 30 4 57.

Prihodnje srečanje: 30. junija 1877.

V Mariboru. Krompir 4 fl. 70 kr. Hl. — fažol 16, leča 30, grah 28 kr. Kg. — Pšeno 12 kr. liter. — Pšenično gres 27, prednja moka 24, srednja 20, polentna moka 12 kr. Kg. — Kravje maslo 1 fl. 20 kr. svinjsko maslo 90, slanina frišna 90, slanina prevojena 86 kr., puter 1 fl. 10 kr. Kg. — Jajce 2 kr. vsako. — Govedina 49, teletina 52, svinjetina mlada 55 kr. Kg. — Mleko frišno 12, posneto 10 kr. liter. — Drva trda fl. 3.20 mehka, fl. 2.80 Kbm. — Ogelje trdo fl. — 90, mehko 60 kr. Hl. — Seno 3 fl. 50 kr. slama 3 fl. 70 kr., stelja 2 fl. 10 kr. za 100 Kg.

Javno priznanje.

Gospod Albert Samassa, zvonar v Ljubljani, je pred 2 letoma za našo farno cerkvo sv. Magdalene v Rudni (Weissenegg zu Ruden) zлил in priredil novo zvonilo, vse po vrlo dobrih in cenih plačilnih pogodbah. Zvonovi so faranom na veliko veselje ter se odlikujejo po glas in opravi. Obžalujemo le, da se je pri zliyanju gledé napisov bilo pozabilo na največjo dobrotnico fare, na blago rodno grofico Notburgo plemenito Egger, ki ima patronaštvo cerkve sv. Magdalene.

Rude 10. junija 1877.

Franc Müller, Luka Ehrlich,
cerkvena ključarja.

Zahvala in priporočba.

Zahvaljujem se vsem, kateri so me dozdej z naročili podpirali, prav srčno, in priporočujem se jim, kakor tudi sploh p. n. občinstvu, posebno č. g. duhovnikom, uradnikom itd. v daljno naročbo.

Za poletni čas pripravil sem veliko izbiro novega blaga, katero je pri nizki ceni vendar trdno in lepo.

Prizadeval si bodem, vsakemu njegovo voljo po svoji najboljši moči izpolniti.

Naročila iz dežele izvršujem ravno tako vestno in pridem oddaljenim tudi na dom mere jemati.

Z velikim spoštovanjem

Franc Jesenko,

2—3 krojač v Mariboru, Pfarrhofgasse štey. 15.

Zahvala in priporočba.

Slavnemu občinstvu se podpisani lepo zahvaljujem za skozi mnogo let skazano mu zaupanje, ter naznanjam, da še vedno imam svoje strgarsko podvzetje v farovški ulici — Pfarrhofgasse N. 4. — ter prosim za nadalješnjo počastenje z obilnimi naročili.

A. Meisinger,
strugar.

Svetinje za napredek.

Od leta 1767.

Svetinje za napredek.

Albert Samassa,
v LJUBLJANI

priporočam Vbrana zvonila z vso opravo.

Vsakotere brizgalnice, iz-
vstane sostavljene in iz-
delane, vodnjake, skropil-
nice, ventile in cevi, ventile
za studence, za vino, za
pivo, za droži in gnojnice,
ki se gonijo z roko ali pa
z mašino.

Dalje
razno orodje iz medenine, iz litega železa, kovane cevi, potem
cevrke iz konopline in iz gume itd. vse po najnižji ceni.

Diploma priznanja.

Opčimam in gasil. društvom
prihodim plačevanje v obročih.

17 svetinj.

Diploma priznanja.